

Липљан – С вишеспратнице у изградњи чују се снажни ударци чекићем, а мајстори се гласно довикују на албанском језику. Испод њих, јуче, липљански Срби траже гробове својих покојника на гробљу, где су се, пре две ноћи, чули ударци којима је разбијено и поломљено деветнаест српских надгробних споменика. Између тих ноћних рушитеља и ових дневних градитеља стоји, над потпуно срушеним гробом својих родитеља, Дојчин Костић. Тих, смирен, замишљен, с емоцијама сведеним на меру градског човека.

„Једино туга, нема мржње, нема очаја... Много је зла овде учињено, превише смо оугла-ли. Имали смо превише убистава, паљевина, стресова. Овај споменик је био нешто мало лепши, па им је падао у очи. Гађали су га пре седам месеци камењем. Поломили су крст, поправили смо га. Али ништа: правићемо нови, па нека руше, а ми смо ту да подижемо. Не знам докле ће то да траје”, прича Костић. На хумци његовог оца слегла се земља, па мермерне плоче штрче из потонуле земље. Дојчин Костић је равнодушан и према полици-ји, која највећи број напада и инцидената никада није решила и верује „да већини разумних Албанаца ово смета”.

